УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I.ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовао комисију:

На основу члана 127 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду и члана 128 Закона о високом образовању, Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду на седници одржаној 3. јула 2019. године донело је одлуку да се образује комисија за оцену докторског рада који је Марија Милојковић предала под насловом: *Експликација и примена Лоуове корпусно-стилистичке контекстуално-прозодијске теорије на материјалима енглеског и руског језика.*

2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области закоју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

1. Проф. др Јелена Вујић, редовни професор; Англистика – Енглески језик, 7.12.2016, Филолошки факултет Универзитета у Београду, ментор;

2. Проф. др. Корнелија Ичин, редовни професор; Русистика - Руска књижевност, 15.07.2009, Филолошки факултет Универзитета у Београду, члан комисије;

3. Проф. др Петар Бојанић, редовни професор; Филозофија, 25.09.2013, Филозофски факултет Универзитета у Београду, члан комисије;

4. dr William E. Louw, International Visiting Professor, Coventry University, UK (др Вилијам Е. Лоу, међународни гостујући професор, Универзитет у Ковентрију, Велика Британија),члан комисије;

5. Доц. др Мирјана Даничић, доцент; Англистика - Транслатологија, 13.10.2015, Филолошки факултет Универзитета у Београду, члан комисије;

II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Марија (Марк) Милојковић рођена је 14 децембра 1975. године у Руској Федерацији. Дипломирала је 1997. године на Филолошком факултету Универзитета у Београду, програм Енглески језик и књижевност. Радила је као професор енглеског језика у Школи sa стране језике Задужбине Илије М. Коларца од 1998. до 2000. године и као асистент за

предмете Енглеска књижевност I и II на Катедри за англистику Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу од 2000 до 2002. године. Запослила се на Катедри за англистику Филолошког факултета Универзитета у Београду 2002. године као лектор за Савремени енглески језик, где је унапређена у вишег лектора 2018. године.

Завршила је мастер студије 2010. године, уписала докторске студије први пут 2011, и други пут 2015. године. Бави се корпусном стилистиком од 2010. године. Наступала је на конференцијама из области корпусне лингвистике и стилистике у Енглеској, Италији, Намибији, Немачкој, Русији, Словенији, Шпанији, и позвана је да одржи пленарни наступ на међународној конференцији из области судске експертизе у организацији Универзитета „Лобачевски" у Нижњем Новгороду, РФ, у мају 2019. године. Одржала је два предавања по позиву: на Универзитету у Модени, Италија, и на Институту за Филозофију и друштвену теорију у Београду. Аутор је више научних чланака на енглеском и руском језику и књиге на енглеском језику у коауторству с Билом Лоуом, која је изашла 2016. године у издању куће Џон Бенџаминс у Амстердаму.

Члан је међународне асоцијације Poetics and Linguistics Association, и анонимни рецензент за часопис *English for Specific Purposes*.

III. НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Експликација и примена Лоуове корпусно-стилистичке контекстуално-прозодијске теорије на материјалима енглеског и руског језика

IV.ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторски рад Марије Милојковић обухвата 461 страну, а сам рад је организован у седамнаест поглавља: 1. *Introduction* (1-16); 2. *The work of Bill Louw to date* (17-35); 3. *Semantic prosody of academic discourse, with particular emphasis on the work of Louw* (36-66); 4. *How 'shareable' is textual meaning?* (67-78); 5.*Transferability of Contextual Prosodic Theory to Russian* (79-137); 6. *Automating translation* (138-186); 7. *The interaction of semantic auras in a poetic text* (187-222); 8. *Forensic linguistics: diagnosing manipulative discourse* (223-243); 9. *Inspiration and authorial insincerity* (244-293); 10. *Inspired writing: a case in point* (294-314); 11. *Contextual Prosodic Theory in the Stylistics Classroom* (315-342); 12. *Student-centered stylistics: does subtext read text?* (343-367); 13. *Prospection in novel-writing* (368-402); 14. *Corpus-derived subtext and the context of culture* (403-414); 15. *Is the truth of a proposition verifiable through access to reference corpora?* (415-433); 16. *Discussion* (434-444); 17. *Conclusion* (445-448). Поглавља су систематично рашчлањена на велики број потпоглавља, чиме је структура рада додатно учвршћена, а читање рада олакшано. Рад садржи и два додатна поглавља: 18. *References* (449-464) и 19. *Биографију аутора* (465-468). Приложене су *Изјава о ауторству*, *Изјава о истоветности штампане и електронске верзије докторског рада* и *Изјава о коришћењу*.

1. У првом поглављу рада (*Introduction*) представљени су предмет и циљеви истраживања. Дат је општи преглед историјског развоја корпусне лингвистике ради објашњења улоге Била Лоуа и његовог доприноса развоју ове дисциплине. Затим следи сажети приказ

принципа контекстуално-прозодијске теорије (КПТ), чији је он оснивач. У наредним потпоглављима наводе се специфични циљеви и истраживачка питања, иобјашњава се структура рада.

2. Друго поглавље рада (*The work of Bill Louw to date)* садржи детаљан хронолошки преглед свих релевантних Лоуових публикација закључно с 2019. годином. Ово подразумеватумачење дијахронијског развоја и теоријско разматрање кључних концепата КПТ, као што су семантичка прозодија (СП) и корпусни подтекст.
3. Треће поглавље рада (*Semantic prosody of academic discourse, with particular emphasis on the work of Louw*) бави се постојећом литературом везаном за семантичку прозодију, са посебним освртом на публикације које се директно надовезују на Лоуове. Поглавље је подељено у три дела. Први разматра ставове Лоуовог претходника и истомишљеника Џона Синклера. Други део говори о ставовима корпусних лингвиста према семантичкој прозодији, док трећи сумира улогу семантичке прозодије у корпусној стилистици. На овај начин се ствара слика о улози Лоуа у савременој науци.
4. Четврто поглавље рада (*How 'shareable' is textual meaning?*) надовезује се на претходно цитиране критике Лоуа тако што поставља кључно питање - да ли Лоу има право да користи референтни корпус за тумачење значења текста, или ипак сваки читалац учитава своје индивидуално значење у ауторски текст, које не подлеже генерализацији? Фокус се проширује на дисциплине које нису засноване на корпусним подацима. У прилог потврдном одговору на задато питање, цитирају се лингвистички, стилистички и психолингвистички извори. Поглавље се завршава конкретним примером песме енглеског песника Филипа Ларкина који потврђује оправданост коришћења референтног корпуса за суптилну семантичку анализу ауторског текста.
5. Пето поглавље (*Transferability of Contextual Prosodic Theory to Russian)* разматра могућности КПТ приликом тумачења ауторског текста на руском језику. Уз помоћ Националног корпуса руског језика (НКРЈ) анализирају се колокације из двеју познатих песама Александра Пушкина. Анализа се спроводи уз помоћ основног корпуса НКРЈ и Пушкиновог подкорпуса. Уз помоћ поређења са примерима из поезије енглеских песника Јејтса и Херберта, приказује се разлика између реторског обрта и значења које се појављује у тексту без ауторове експлицитне намере.
6. Шесто поглавље рада (*Automating translation*) бави се могућностима КПТ у домену преводилачке праксе. Анализира се постојећи несавршен превод једне Пушкинове строфе, онда се технике КПТ користе да би се понудио превод заснован на подацима из референтних корпуса руског и енглеског језика. На крају аутор открива да постоји објављен превод дате строфе, и критички расправља о предностима и недостацима корпусног и интуитивног превода.
7. Седмо поглавље (*The interaction of semantic auras in a poetic text*) приказује како граматички низови у оквиру једне песме (у питању је поново В. Б. Јејтс) могу имати врло сличан корпусни подтекст. Ово је уједно илустрација Лоуових тврдњи да је корпусни подтекст део значења текста и могућност да се на основу два одломка из песме

формулише корпусно заснована радна дефиниција стилске фигуре метафоре. Ова дефиниција се пореди с радном дефиницијом игре речима (на основу шест примера из енглеске поезије и прозе) и с радном дефиницијом персонификације (на основу руског примера, наиме једне песме Јосифа Бродског).

8. Осмо поглавље (*Forensic linguistics: diagnosing manipulative discourse*) илуструје како се КПТ може применити на праксу лингвистичке експертизе. Узима се постојећи извештај руских форензичара који налази одлике манипулативног дискурса у једном новинском тексту објављеном у Нижњем Новгороду. Ауторка користи НКРЈ да би утврдила да већина семантичких аура колокација у тексту одступа од језичке норме у правцу уопштавања и агравације. Колокације новинара пореде се с колокацијама у изјави супруге оштећеног, у којима се оваква одступања уопште не појављују, што сведочи о намери новинара да манипулише јавним мњењем.
9. Девето поглавље (*Inspiration and authorial insincerity*) има за циљ да дискурс представи као скалу одступања од језичке норме коју представља референтни корпус датог језика. У ову сврху ауторка уводи неколико нових термина. Клише, баналност, искреност, инспирисана искреност и инспирисана неискреност илуструју се уз помоћ одломака из два романа енглеског аутора Дејвида Лоџа и добијају се корпусно-засноване дефиниције. Лаж се за сада разматра само теоријски, али уз помоћ увида стечених у току анализе из претходног поглавља и примера ауторске неискрености о којој се расправља у петом поглављу, као и у радовима Лоуа.
10. У десетом поглављу (*Inspired writing: a case in point*) ауторка жели да провери своју дефиницију инспирисаног текста из претходног поглавља конкретним примером. Објављивани песник Џонатан Боултинг одговара на њена питања о инспирацији и стваралачком процесу приликом писања конкретне песме, а она исту песму истражује користећи се референтним корпусима британског енглеског.
11. Једанаесто поглавље (*Contextual Prosodic Theory in the Stylistics Classroom*) истражује реакције студената енглеског језика Филолошког факултета у Београду на технике тумачења значења текста које нуди КПТ. Око педесеторо студената друге године Катедре англистике слуша мини-курс из корпусне стилистике, где је главни принцип дискусија и слобода у одлучивању, а на крају сви раде тест од пет задатака и добијају оцене. Такође, студенти попуњавају упитник где објашњавају своје ставове према новој материји. Резултати истраживања, како квантитативног тако и квалитативног, повољни су по КПТ. Изузетак је појам корпусног подтекста, који због временских и других ограничења остаје недовољно разјашњен.
12. Дванаесто поглавље (*Student-centered stylistics: does subtext read text?*) наставља да истражује реакције студената на КПТ. Овога пута у питању су три студента треће године Катедре англистике који су се у току претходног истраживања издвојили како смислом за стилистику тако и мотивацијом, док је предмет проучавања управо појам корпусног подтекста, који студенти у току претходног истраживања нису усвојили.

13. Тринаесто поглавље (*Prospection in novel-writing*) враћа се на питање повезаности и интеракције семантичких аура граматичких низова у ауторском тексту. Овога пута се ради о познатим романима (*Авесаломе, Авесаломе* Вилијама Фокнера и *Бели Шум* Дона Делила). У поглављу се показује да корпусни подтекст има једну конкретну улогу у кохерентности текста, а то је проспекција - могућност да први граматички низови у тексту (наводе се и примери из енглеске поезије и из есеја студената англистике Београдског универзитета) најављују мотиве који ће се појавити у даљем тексту, све до закључних сцена романа који су у питању.
14. У четрнаестом поглављу (*Corpus-derived subtext and the context of culture*) пажња се усредсређује на културни контекст. Прво се, на примеру једног политичког инцидента у време локалних избора у Великој Британији 2014. године приказује какву улогу културни контекст игра у корпусно-стилистичким анализама и какву улогу корпусна стилистика (а конкретно корпусни подтекст) може имати у разјашњавању културног контекста. Затим се идеја да се културни контекст може дефинисати на основу корпусног подтекста тестира на примеру одломка из романа Вилијама Фокнера *Авесаломе, Авесаломе*.
15. Петнаесто поглавље (*Is the truth of a proposition verifiable through access to reference corpora?*) усредсређује се на везу између КПТ и филозофије језика, конкретно ставова Расела и Витгенштејна. Мада је о овој вези већ било речи у другом поглављу где се даје преглед Лоуових публикација, овде је циљ да се она истовремено појасни, илуструје и продуби. Највише се инсистира на ставовима касног Витгенштејна и проспекцији која их, како изгледа, у потпуности потврђује. Пример је овог пута песма Јосифа Бродског, где, као и у Делиловом роману, проспекција у потпуности најављује закључне сцене у тексту.
16. Шестнаесто поглавље (*Discussion*) представља резултате истраживања из кога су изведени главни закључци. Расправља се о томе да ли су и колико испуњени циљеви истраживања и да ли је докторат одговорио на истраживачка питања.
17. У седамнаестом поглављу (*Conclusion*) скреће се пажња на најважније импликације рада и предлажу се смернице за даља истраживања у оквиру ове области.

V. ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација Марије Милојковић је савесно и зрело урађен рад, писан не само са способношћу за критичку процену релевантне литературе, већ и као значајан допринос разумевању појава које истражује. Због тога, као и захваљујући анализама текстова писаних на два светска језика (енглеском и руском), овај рад је значајан допринос науци на међународном нивоу.

У овом раду, евидентно је да је кандидаткиња уложила изузетан труд да представи контекстуално-прозодисјску теорију Била Лоуа како с теоријске тачке гледишта, тако и кроз многобројне примере њене практичне примене. У првим поглављима, овај рад не само да

први пут пружа детаљан преглед најзначајнијих Лоуових публикација (док се у литератури обично помиње свега неколико најпознатијих), већ и ставља његову теорију у шири корпусно-лингвистички и корпусно-стилистички контекст постојеће литературе, са критичким освртом на публикације у којима је, према ауторкином мишљењу, испољен недостатак разумевања појединих Лоуових ставова. С друге стране, у поглављу које претходи дискусији, ауторка се бави теоријском везом између ставова Лоуа и познатих представника филозофије језика, и тиме додатно разјашњава и илуструје ставове Лоуа који нису добили довољно простора у публикацијама овог аутора.

У средишњим поглављима, ауторка доследно примењује контекстуално-прозодијску теорију, показујући како КПТ може допринети проучавању ауторовог стила и значења, као и квалитетнијем процесу превођења. Иновативност ове методе је у њеној способности да емпиријски докаже који аспекти значења текста јесу или нису последица ауторове намере, што се може применити не само у књижевној критици, већ и у лингвистичкој експертизи. Чињеница да је ово урађено са становишта граматике и лексико-граматичких колокација је теоријски допринос овог рада. Кандидаткиња настоји да пружи доказе за феномен проспекције не само у поезији (као што то чини Лоу), већ и у прозним делима, чиме доприноси разумевању семантичких особина граматичких низова, а то је такође теоријски допринос овог рада. Још један теоријски допринос је увођење појма „инспирисаног текста" и покушај да се пишчева инспирација проучи с тачке гледишта колокација које настају у овом стању свести.

Од посебног значаја су два поглавља која описују пријем КПТ међу студентима англистике Филолошког факултета у Београду. Ауторка је у ову сврху спровела два истраживања, једно са две групе студената друге године, а друго са одабрана три студента у току наредне школске године, чиме је обезбедила могућности да се проуче различите перспективе студентских реакција и да се резултат ових истраживања користи као основа будућих методологија наставе корпусне стилистике на додипломским (а и постдипломским) студијама.

Сам одабир теме, која није до сада била тако детаљно и дубоко обрађена у литератури, и интердисциплинарни карактер рада, који задире у семантику, књижевну критику, транслатологију, лингвистичку експертизу, методологију наставе, студије културног контекста и филозофију језика скреће пажњу на потенцијал дубљег разумевања језика и културе кроз сарадњу различитих дисциплина и субдисциплина.

VI.СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Књига

Louw, B. and Milojkovic, M. (2016). Corpus Stylistics as Contextual Prosodic Theory and Subtext. Amsterdam: John Benjamins

Поглавља у књигама:

Milojkovic M. (forthcoming in 2019). Corpus-derived subtext and prospection in novel-writing: examining Faulkner's *Absalom, Absalom!* and DeLillo's *White Noise.* In *Структурная и прикладная лингвистика,* I. S. Nikolaev (ed.). St Petersburg: St Petersburg State University

Milojkovic M. and Louw W. E. 2017. Towards a corpus-attested definition of creativity as accessed through a subtextual analysis of student writing. In *Essential Competencies for English-medium University Teaching*, R. Breeze and C. Sancho Guinda (eds), 125-141. Springer.

Louw W. E. and Milojkovic M. 2014. Semantic prosody. In *The Cambridge Handbook of Stylistic,* P. Stockwell and S. Whiteley (eds), 260-283. Cambridge: CambridgeUniversity Press.

Чланци у часописима:

Милойкович М. (принято в печать) 2019a.Возможности контектуально-просодической теории для установления диагностических признаков манипулятивного дискурса при производстве лингвистической экспертизы. Acta linguistica Petropolitana— Труды Института лингвистических исследований РАН.

Милойкович, М. (принято в печать) 2019b. Иосиф Бродский: модальность как прием. Вестник Нижегородского университета им. Н.И. Лобачевского.

Milojkovic M. 2017a. Grammatical 'hidden' meaning as part of pun and metaphor in English. *Studying Humour – International Journal* 4

Milojkovic M. 2013a. Is corpus stylistics bent on self-improvement? The role of reference corpora 20years after the advent of semantic prosody. *Journal of LiterarySemantics* 42 (1): 59–78.

Milojkovic M. 2013b. Bill Louw's Contextual Prosodic Theory as the basisof (foreign language) classroom corpus stylistics research. *Research in Corpus Linguistics* 1: 47-63.

Чланци у зборницима с конференција:

Milojkovic M. 2017b. The reconstruction of the context of culture through corpus stylistics. In*Труды международной конференции «Корпусная лингвистика – 2017»*, V.P. Zakharov (ed.), 59-65. Санкт-Петербург: С.-Петербургский гос. университет, Фил. факультет.

Милойкович М. 2017c. „Возможности описания культурных контекстов методом корпусной стилистики". In*Магия ИННО: новые технологии в языковой подготовке специалистов-международников*. *(Москва, 25–26 марта 2017 г)*. Том 2, Секции 5-8. 536-544.

Louw W.E. and Milojkovic M. 2016. War poets as a brand – unpacked by corpus-derived subtext. In *CILC2016. 8th International Conference on Corpus Linguistics* [EPiC Series in Language and Linguistics, volume 1], A. Moreno Ortiz and C. Pérez-Hernández (eds), 260-273.

Milojkovic M. 2016. Corpus-derived subtext in Russian-English translation. In*Прикладная лингвистика в науке и образовании. AlpacReport – полвека после разгрома. Труды VIII Международной научной конференции.24-26 ноября 2016 г.*, 188-193. Санкт-Петербург: Филологический факультет РГПУ им. А.И. Герцена.

Louw W. E and Milojkovic M. 2015. Shared logical form or shared metaphysics: In search of corpus-derived empathy in stylistics. In *7th International Conference on Corpus Linguistics: Current Work in Corpus Linguistics: Working with Traditionally-conceived Corpora and Beyond (CILC 2015)* [Procedia - Social and Behavioral Sciences 198], 535 – 545. Elsevier.

Milojkovic M. 2013c. Semantic prosody and subtext in English-Russian poetic translation.In *Proceedings of the International Conference 'The Magic of Innovation: New Techniques andTechnologies in Teaching Foreign Languages'*, 411-415. Moscow: MGIMO University.

Milojkovic M. 2011. Semantic prosody and subtext as universal, collocation-basedinstrumentation for meaning and literary worlds. In*Труды международной конференции «Корпусная лингвистика – 2011,* V.P. Zakharov (ed.), 47-52. Санкт-Петербург: С.- Петербургский гос. университет, Филологический факультет.

VII. ЗАКЉУЧЦИ И РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Резултати истраживања овог рада, који тестира постулате корпусно-стилистичке контекстуално-прозодијске теорије Била Лоуа, повољни су по ову теорију како у чисто теоријском домену, тако и у домену њене практичне примене. Као полазну тачку, ауторка узима постојеће критике Лоуа и формулише истраживачка питања која се своде на легитимност употребе референтних корпуса у тумачењу не само значења текста већ и колико је ово значење аутор намерно или ненамерно унео у текст.

Резултати истраживања, поготову примери везани за проспекцију, показују да је језик врло комплексна контекстуално-колокацијска појава која сама предвиђа значења која ће уследити у датом краћем или дужем тексту. Случајеви када контекстуално-колокацијска очекивања реципијента нису испуњена своде се на колокације које не одговарају језичкој норми у свом ситуационо-контекстуалном окружењу. Ове девијације реципијент тумачи као додатне нивое значења, мада су најчешће исувише суптилно конструисани да би их он тако интерпретирао на свесном нивоу. Управо у томе је највећи допринос КПТ. Посебно је интересантно да ауторка предлаже поглед на целину дискурса као на скалу варијација у односу на језичку норму.

Овај рад показује да способност КПТ да опише дубљу семантику текста која није доступна људској интуицији може итекако да допринесе свим областима које се ослањају на проучавање значења текста. Пре свега, ово су семантика, транслатологија, књижевна критика и лингвистичка експертиза, али има назнака да се резултати ових истраживања могу користити у психолингвистици, социолингвистици и филозофији језика.

Резултати истраживања реакција студената Филолошког факултета показују да одрасли говорници српског језика као матерњег и истовремено зрели говорници енглеског као страног углавном прихватају већину постулата КПТ и у стању су да их примене на анализу текста.

Рад садржи велики број примера, што олакшава схватање не само основних принципа, већ и конкретних механизама КПТ, док публикације зачетника КПТ Била Лоуа

углавном разматрају теоријска питања и садрже мали број примера. Ово последње би могло бити разлог за наведене неспоразуме које ауторка разматра у поглављима везаним за постојећу корпусно-лингвистичку литературу.

Велика предност овог рада је и упућеност на два светска језика с великом и дугом писаном традицијом. Рад показује да се механизми КПТ могу применити не само на енглески, већ и на руски језик, што отвара могућност њене примене на све словенске језике, уз модификације које предлаже ауторка. Главни закључак овог рада јесте да је КПТ валидна корпусно-стилистичка теорија и истовремено метода којом се долази до емпиријских увида у семантику текста, а посебно је важна њена способност да истражи семантику граматичких низова ауторског текста.

VIII. ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Кандидаткиња Марија Милојковић је у докторском раду обрадила значајну и занимљиву тему која представља пионирски рад у области корпусне стилистике у оквиру интернационалне академске заједнице. Резултати докторског рада на тему *Експликација и примена Лоуове корпусно-стилистичке контекстуално-прозодијске теорије на материјалима енглеског и руског језика* дају одговоре на истраживачка питања која је ауторка поставила на почетку свог истраживања, а која се тичу методолошке валидности контекстуално-прозодијске теорије Била Лоуа. Штавише, рад пружа много више увида него што би било стриктно неопходно да би се одговорило на постављене циљеве. Кандидаткиња је веома зрело и детаљно приступила анализи користећи квантитативну и квалитативну методологију и показујући способности формулисања стечених сазнања и формирања јасних, научно заснованих, закључака и ставова. Рад обилује практичним примерима који су увек праћени исцрпним коментарима. Резултате истраживања је протумачила на релевантан и убедљив начин, а приказала их прегледно и систематично. Кандидаткиња је свесна ограничења свог истраживања и не прецењује његове импликације. Рад представља и један корак напред у креирању свести о неопходности коришћења референтних корпуса датог језика у лингвистичким и сродним дисциплинама.

IX ПРЕДЛОГ

Комисија препознаје вредност истрајног, приљежног и надасве иновативног рада на материјалу завидног обима кандидаткиње Марије Милојковић и предлаже Већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да рукопис под насловом *Експликација и примена Лоуове корпусно-стилистичке контекстуално-прозодијске теорије на материјалима енглеског и руског језика* прихвати као докторски рад који испуњава услове предвиђене законом, а да кандидаткињу Марију Милојковић позове на усмену одбрану.

У Београду,19. јула 2019. године

КОМИСИЈА:

Проф. др Јелена Вујић, редовни професор

Универзитет у Београду, Филолошки факултет

Проф. др Корнелија Ичин, редовни професор

Универзитет у Београду, Филолошки факултет

Проф. др Петар Бојанић, редовни професор

Универзитет у Београду, Филозофски факултет

Dr William E. Louw, International Visiting Professor,

Coventry University, UK

Доц. др Мирјана Даничић, доцент

Универзитет у Београду, Филолошки факултет